

Milan B. Popović
MOLITVA TETOVIRANOG SRCA
Prvi deo trilogije „Bolji od svog života“

BIBLIOTEKA
SAVREMENI SRPSKI PISCI

Glavni i odgovorni urednik
Miličko Mijović

Recenzent
Aleksandar Žikić

Ilustracije i korice
Jakša Vlahović

Tehnički urednik
Dejan Mladenović

Milan B. Popović

MOLITVA TETOVIRANOG SRCA

Prvi deo trilogije „Bolji od svog života“

DRUGO IZDANJE

Narodna knjiga
2012.

Zbirka pesama, ozbiljna, nadahnuta, ambiciozna zbirka, stvorena u zasluženom savezu sa Muzom, postala je u zemlji u kojoj živimo neka vrsta retkosti, iznenađenje koja potpuna neočekivanost čini još efektnijim i dragocenijim. Poezija se u svesti najšireg čitalačkog kruga - a onih koji uopšte ne čitaju još više - suviše često da bi bilo slučajno, svrstava u prevaziđene, savremenom, ultrabrzom i ultrabanalnom dobu i diktatu supermarket kulture nekompatibilne oblike umetničkog delovanja. Međutim, bez obzira na neobično visok nivo sistematskog obeshrabanja, postoje ljudi spremni i sposobni da, izdržavši sva neminovna iskušenja, budu nazvani pesnicima.

„Molitva tetoviranog srca“ Milana Popovića knjiga je koja u potpunosti odgovara prvoj, a njen autor poslednjoj rečenici u predhodnom pasusu. Identifikovana kao prvi deo trilogije „Bolji od svog života“ ona još pre nego što pročitate ijedan stih - od mnogih vrednih čitanja - otkriva važan deo svojih namera i svoje suštine. Drugi deo šifre mogao bi biti skriven u jednom od stihova, bez obzira da li je autorova svest imala udela u toj tajnoj operaciji, ili ne. On se nalazi u pesmi „Znak“ i glasi:

„Neka stoji usana od kamena
sa mislima u galopu“

Sopstvenim izborom prikovan za večitu granicu crvenog i crnog, mesto na kome oluje nikada ne prestaju, a

zakloni ne postoje, autor „Molitve tetoviranog srca“ (i buduća dva nastavka) izabrao je način komunikacije sa svetom koji ga istovremeno približava tom svetu i udaljava od njega, istražujući neke od mogućih individualnih puteva ka vrhu spiralnog stepeništa. Svaki zavoj krije novu neizvesnost, možda razlog za odustajanje, nema nikakve garancije da kraj stepeništa može biti dostignut, pa čak ni da postoji, ali, kad jednom načinite izbor, povučete potez i koraknete napred i uvis već sama težnja ka vrhu čini ga osvojivim.

Aleksandar Žikić

**KREATIVNIM HORIZONTOM
SVETLOSTI TOPIM IVICAMA
DEKADENCIJE URAMLJENO
DRUŠTVO**

Treptaja huk

Trn vremena rastapa oka bujicu,
osama duboka kida sopstvenu senku.

Otvaram sklopljenih misli
poslednji krug.

Život je zamka za ljude
suviše često.

Svaki podli treptaj života,
sve zloradosti,
jezive jave,
zaboraviću.

Prećutati svaki nagon,
umiriti reč,
ugušiti svaku misao,
perom
modre krvave tinte
zabeležiti sve.

Ni kraju više ne poznaješ ivice,
početak smo zaboravili svoj.

I nije vredno
kriti se i obazirati

u središtu prašume modernog doba.

Vreme je poslednje,
najgore,
zadnje.

Sve sam bliži odgovoru,
neznanče,
pronađi me,
dotakni mi dušu.

Ja ne želim da budem tu.

Hladan kao dlan

Hladan je dan što dolazi,
lavu pretvara u led.
Hladne su tvoje slepoočnice,
njihov dobir osećam na svojoj koži.

Čak i kad pokušavam
i sad kada me nema,
hladnoći koja ledi samu sebe
odupreti se ne mogu.

Ona je u tebi
u svima tinja i rasplamsava se.
Osećam da sam na pogrešnom mestu,
vremenu koje u ogledalu dekadentni
odraz primećuje,
ponosi se
ramom srama koji steže.

ne prihvatam!

Čuješ li otkucaje?

Vidiš li lice i naličje
naroda svog?
Čuješ li otkucaje
nekada poslednje trzaje,
Isuse!
Negde u tmuni odzvanjaju nezaustavljivo,
brži od bržeg i opet iznova.

Vidiš li ih?
Opijene plesom prikvrivene divlje
životinjske igre sveobuhvatnog društva
i sistema umobolnog,
adekvatnog
skrojenog po njihovoj meri.

Da li prepoznaješ?
Ili si i ti sklonio glavu u stranu?
I je li to ono što želim?
Da li to zapravo želiš?

Sve je jasno,
i nije važno dok nije kasno.
Tad više nije ni bitno
i ne treba ni da pišem,
već pustim kočiju

i vidim je u ponoru
manju od manje.
Isuse,
krkljaju preplavljeni zlom,
guši ih
i na oči im stavljaju kapije
teže od nemirnog mora.

Samo da sklopim oči
dlanom pritisnem čulo sluha,
da ne budem svedok,
ne čujem,
ne vidim prasak
lažne svetlosti.

I ovako nebo koje sve dopušta
nije pravo.
Ni ova zemlja ne predstavlja željenu.
Od sada mislim samo na sebe,
iako zbog tebe svo ovo pišem
i dalje.

Još jedna prilika

Živeti kao da imaš godina sto
u isto vreme dete nevino biti
slomiti svoju dušu i kičmu
sebe na krst razapeti.

Nikada nećeš videti svoje suze
iz očiju koje plakati nisu umele
natopiti obraz
čistotom istine i bola svog.

Kada te najbliži gone do same smrti
i dah života ti svojim dahom gase,
kada te svi ljudi kao pseto gaze
sve jače i jače.

Dok vlasi kose ti polako blede
u sred čudnovate mladosti,
i dok čelo ponekad treperi
kada se treba braniti i spasiti,
i kad sud kao kaznu čekaš
za pakao koji nikada zaboraviti nećeš
koji ledi krv
i istu u lavu pretvara na licu tvom.

Ja se nadajući molim
Za večni mir.

Nikada shvatiti nećeš
i kada misliš da poznaješ sve,
svet koji ruši sve
urušava se.

Nikada ploviti mirima besa
umornim vodama dvostruke istine
sveta dva,
biti usamljeniji od samoće
koje nema ni kad je najpreča
i kad se sanja.
Bliži kraju pre nego početku
ivice svake
na poslednjem stupnju
sveke izdržljivosti
kraju krajeva.

Daj sebi još jednu šansu
za bilo šta
za sve.

Zgrabi je snažno!

Karikature

U senci
odrazu življenja
nečijeg i tvojeg.
U večitoj senci
naličja nekakvog,
ovostranog, obostranog, stvarnog
imena
takozvanog života
koji je davno narodu prestao biti.
U oblik svoje karikature se pretvorivši,
utopivši
u sveopštem mulju koji buja
prljajući mi stope,
držeći me za neželjenih
obrisa tle
ispucalo,
života pravog željno
drugačijeg
bez ograda i uvala
granica,
sa horizontom
bez kraja.

Ono što se odvija ovde
u maloj uvali
na ivici jezera od blata,

prilika je iste slike
lavirinta koji svaki smisao gubi,
istine koja večno gori
i nikada se u svojoj lavi utopiti neće.

Rekvijema ton

Nikada vam dovoljno biti neće
odsviraj tačke kraj
mermernih obrisa lica
ustajalog čelika srca.

Odpleši, ispiši, konačno
bojama dočaraj,
tonovima krikni uveli šum.
Usamljen vrisak uhvati dlanom
u tmimi.

Očiju na kapka pola
rane se same broje
produbljene.

Rekvijem poželi
za spas od vas
sistema iskrivljenih vrednosti.

Ne prihvataš,
videti da ne dozvoliš
loših misli talase,
bujicu koja potapa,
ugrej ih ledenim pokrovom.

Zaboravu si prepustio
suštinu zbog koje si tu.
Prirodni ples besa
ris u tebi ocrtava
i njemu odsviraj rekvijem.

Rekvijem kao svetlo
dalje od vašeg mraka
za spas.

Ispod kože

Jedan odlazak
i povratak
u bezdan,
u svetli dan
novi stvoreni sanjani,
neodsanjani
nerealni
istinit
realan.
Koliko je još ostalo?
Šta je sve pred nama?

Izlazak
u noć
lepše od sna dana,
mirnije od
svakojake luke, bude
koja opija,
odvlači,
uvlači se,
koži pod,
koje nema.

Pigment
novi priziva
šarene boje
estetike
nadanja
i reda.

Misli

Rasprostri sve svoje misli
u talse neke druge stvarnosti.

Ostani svoj.
Osvrni se mirno
pogledom svojim isprati
bolni nemirni vir.

Ne dozvoli svetovima slabašnih ramova
da ti okuju tražene sreće mir.

Otvori srce i pogledaj se
onako kako si oduvek želeo
u svetlosti bljeska koji potamneti ne ume
ni tada, ni sada, nikada.

Sa verom u dobro i bez nje
kreni slobodnim koracima
uprkos svima i svakom toku
koji te sebi vuče
i priziva
dok ga ne želiš
ili poneka da.

Uživaj u trenutku koji ti znači,
lepoti koju ne vide i ne shvataju,
prepoznati ne umeju
takozvani nekakvi neki,
ništavni nikakvi mali.

Nadomesti

Zameni moje razočarenje
sa pravim prijateljima,
menjaj moju osamu
saznanjem koje će nadomestiti sve,
zameni sputanost i vezanost
prostranstvom slobode života,
sve ljudske maske istopi
iako znaš da se ne one same obnavljaju.
Zameni prošlost
budućnošću koja će dati veru u nju.

Upućene dobre misli drugima
poput bumeranga vrati sebi,
jer promašio si cilj.
Pretvori neljude u ljude,
zavist i pakost u njima
zauvek ugasi.

Zameni večne maske onih koje poznaješ
sa licima od kojih se uplašiti nećeš
posumnjati i nikada udaljiti od njih.

Zameni izgovore i opravdanja
za greške životne,
zameni skrivenu laž
tako sjajno prekrivenu
da osećam njenu hladnoću.

Hladnoću zameni
vrelinom zaboravljenih vrednosti,
njih nemoj menjati.

Kad pomisliš da je posvećenost i vera
uzaludna bila
zameni tu pomisao.

Knjiga stihova

Možda bi ovi redovi poezije
tetoviranog srca
sudnica vaših dela i nedela
života
mogla biti

loših ljudi, gomilo, bez skrupula.

Izuzetan svet

Neprevaziđeno fantastičan svet
perfektan do detalja
dosledan do bola
pucanja i sastavljanja
svakodnevnog i novog
ponovnog i večnog.

Skladan kao pesma
od krvi tamniji
jeze crveniji
do poslednje moralne
stepenice ljudskosti dovoljno visok.

U svemu sagledan
nepregledan
velik i hvaljen
okvirom strepnje
bez daha obgrljen svet.

Isprepletan i ukršten
putevima za gore i bolje
iznad i ispod.

Samo tok svoj slediš,
ili te vuče po nahodađu svom.

Od ljudi i ne ljudi
i istinskih zveri
što šarenim pokrovom
svoju bit obavlja i umiva
gleda je očima smrti.

I mrze te do dna
tame svoje
mračnije od svega.

I svet koji leči
i to ti ne da
svetlosti se raduje
u laži opstaje
istom je podojen
ugojen leži i stenje.

Stene su smešne
beznačajne
kada srca nemaš,
kada ga stegneš,
sebe prigriliti ne smeš
dok umorno granje
ove razgranate krošnje zlobe
pakosti,
prekriva i šalje senku
u dom tvoj.

U ponoć pozoveš
grmljavinu sa neba
da razbije učmali oblak
ljudske neljudskosti,

otelotvorenja
svega što nisam
i ne želim da budem.

I nema puta,
ne postoji cena.
Svaki ću proći,
učiniti sve
da pogledom sagledam svoj san.

Smisao u besmislu

Reći ću ti da nada postoji
oko nas,
u potpunom košmaru nemira i razočarenja
igre bez pravila i smisla.
Za njom sam tragao
i odgovorom na sve
obrise mu prepoznao.

Sat rastavlja minut,
snop svetlosti guši tamu tmine.
Uvek nova pitanja,
uvek stari izgovori.

Reći ću ti da nekome moraš verovati.

Svi smo potpuno sami i
svet jeste surovo sam
i bez vere je
koja mu suštinu boji.

Slomiću vam srca kamena

Nemam više kajanja
reći ću ti svaku reč
od koje se odvojiti
ne uspem dati.

Ne postoje kočnice i stege
predrasuda i obazira
bez prave mere i istinske pravde.
Zatrpacu te jednim pogledom
očima kojima
je isuviše svega.

Kad ne zaslužuješ drugačije,
neću ti vencima tolerancije
ulepšavati olovni ram.

Uspehom svojim
slomiću vam srca kamena.

Razbijaj
truli oblak
zavisti!
Ali ne zaboravi
lažnu sliku tuđe istine.

Pokidaj paukovu mrežu
satkanu sluzima balavim
foliranja najviših nivoa
sreatura svakakvih.

Satri koren od zla
svakojakog bilo kog i čijeg
bez ustupaka i pardona!

Iskoreni lošu misao
pogled i stav.

Utopi ozvaničeno jedro nihilizma
društva kompletne anarhije
i disati mu ne dozvoli.

Sanjar

Već sutradan
možda će biti novi dan
put za mene
dok me zove stalno
prošlosti dah
i onda kad misliš da sam najsrećniji.

Ja čekam da zaplovim
i budem
samo slobodan samo to
u svakom vremenu i prostoru.

Sve ono o čemu sada mogu
samo da maštam.
Ja i jesam sanjar
svojih snova zatočenik
širine beskraja tragač.

Obala ostrva

Neću ti otkriti
čijim putem dalje
svi naponi i pokušaji
dobra i zla posle nas
i predamnom.

Idem,
slobodniji nego ikada
možda potpuno sam,
više nikada biti siguran
u to neću.

Nekome sam poverovao,
nekome ne,
nekome sve.

Nekada potopljen
kao možda sada,
izbačen talasima obali na ruke.
Živeti pokušavam
oprani od prljavih laži
ljudskih
tuđih nekakvih,
možda, sopstvenih.

Isuse

Ni ovaj nestvarni momenat
dok spavaju senke
nije sve što želim.

Jedva čekam novi dah i dan
svu lepotu koju spremam i želim.

Nestrpljiv kao da jesam i nisam,
kroz vreme krstarim
snagom svom
sa jedrom od neba
i koferom od dobra.
Struje vedrine me nose
nezaustavljivo.
Umorna mora napuštam
mirno nekada, nemirno srce
mirnoj luci se pruža
i nebo otvara
i pušta me.
Glas koji čujem opija,
privlači.

Dečački se smejem.
Nisam sam i mislim na tebe
Isuse!

Nekad i sad

I tišina je ponekad mirna i draga.
Nekada želim da je prekinem
i nekim dobrim glasom je ispunim.

Kroz kristalni snop gledam
mirnu tminu spoljašnjeg sveta.
Jedan zrak svetluca u njoj
sklopljenih usana
misli veliki roj.

Odmaram svoje istinsko telo
dok čekam novi dan,
mirnih misli vrelo je čelo
a zbilja postaje najveći san.

Melodičan zvuk dopire do mene
dok sabiram slike veka,
i samo istinski želim slobodan život
dostojan čoveka.

Tebi dugujem sve

Novi put
stazu u jednom pravcu
uspeha i uživanja
i jedan prašnjavi
potpuno zaboravljeni
iza svega što nestaje.

Svet
oko mene pozitivan
i jedan što je postojao
a kao da i nije
bio tu i video ga nisam, osetio
do tada, do sada.

Vera
što svojevrsan oslonac pruža
hram u koji sigurno ulazim
i tvoje ruke koje su tu
i štite zaklonom svojim
dušu koja se brani.

Korak
što sigurnošću odzvanja
i pogled koji magli ne sanja oči.

Telo
koje kameleonov rod postaje
i novom životu se raduje
tebi dugujem.

Volju
koje nije ni bilo
i osmeh koji se pritajiti dao
i u sebe zatvorio.

Život
drugačiji, gotovo sam od sebe
i svoje pozitive postao, nastao
opstao, nastavio,
posvećujem ti,
tebi dugujem sve.

Verujem tišini

Svojoj religiji
da mogu slobodan biti
od sveta,
od vas,
i dok me kinjiš
i ovaj umor ne poštuješ,
dok me slama bol
i teškim nogama
nalazim put.

Verujem pravoj religiji
da neko ipak gleda sve
i istine ima
i konačnog suda,
nagrade.

Verujem da nisam sam
ni slab
dok me sivilo steže.
Verujem!
Jer neko pazi na sve,
beleži svaki tren.

Verujem i prepoznajem,
i neću da sudim, a tako bih rado želeo to.

Samo tišinu želim
i odmorim se
od tebe, od sebe.

Zašto si zao i nemiran?
zar te teret umiriti ne može
kao što je mene?
I zašto si se prepustio onome
što cenio nikada nisi
gospodine,
telo ti trune,
a drugo nemaš.

Ostavi moje ruine
jer dovoljne su sebi
i sada poslednji put mislim o tebi.

Verujem u pravu religiju
da biti slobodan mogu
u ovoj bedi koju osećamo
svi.

Putevi sna

Kap mi ponekad rastopi oči
dok lagano plovim.
Nekad i vreme polako i sporo
pritiska grane
usnulog i budnog oblaka.

Dok lažni smeh vidim
podrugljivi izraz
takozvane nadmoći,
većite varke ograde
i laži.

Bez imalo stida,
bez granica i mere
sa nemilosrdnom snagom
koja pokušava
i misli da mrvli sve dobro.

Ostaću svoj i kada sam vaš,
miran dok mi nemir unosiš
jer kad mi i snagu meriš
i svaki trag senke mi pratiš.

Ja znam gde živim
i kojim sam plaštom
skoro zatrpao sebe

i dao ti planinu
da me slomljenog ostaviš.

Svim dobrim silama mojim moćnim
biću tu i neću se pomaći
ma šta pokušao i smislio
i krenuo ka meni,
mojoj duši i svetu mom.

Svoje puteve sigurne imam,
sam sam ih birao
i njima koračao,
predodređen i darivan bio
satiran i ismevan
bez granica i smisla.

Okrenuću glavu
i poštavati svoje kodekse časti.
i dokle god mi mir
savest grli,
ja ne poznajem strah.

Kap mi ponekad rastopi oči
i olakša stegu vremena
u kome mogu i da ne budem.
Dok hodam moje misli
vezuju dalekim nitima
udaljene usamljene litice
ledenih čistina obasjanih vrhova
kojima pripadam.

Verujem u taj momenat,
iako je možda dalek,
čak i nestvaran,
pa i da ga ne bude,
ja ga čekam i nadi ivice kraj ne dam.

Razlog daje smisao

Postoji razlog
koji daje veru u sve,
postoji razlog
uz koji ništa uzaludno nije.

Smisao svemu daje
i drži me čvrstim rukama
još uvek tu
uspavanog i spremnog
da ne pokleknem, padnem, odustanem,
nestanem,
povedem sebe
sve lepo i ružno.

Zbog kojeg sam još uvek tu
i smisao sav nudi
veličinu i svrhu
potrebu i želju
lepotu i veru
hrabrost svu
za ovaj i sve naše živote.

Koji,
stvaran dugo i predugo
ostaje i odoleva
uprkos svima

i pobeđu u sebi nosi
cilj postojanja donosi.

Postoji,
jer u tebe verujem.
Tu si i postojiš
naspram senki
i sasvim dovoljan jesi.
Širok, najširi, sveobuhvatan
Temeljan i dubok,
Moćan i granitan.
Od planete zemlje i mora sazdan,
dušom prirode protkan
svom svojom silinom duha
od viteškog kodeksa satkan.

Oplemenjuješ
one što su im gorčinom
otrovali svet.
Činiš mirnim duboko nemirne,
veseliš izrazito tamne i daleke
osmeš im rasplamsavaš.
Usrećuješ one koji su taj osećaj zaboravili
u potpunosti
približavaš udaljene
i na svoj put ih navodiš,
zahvaljujem ti.

Dlan uz dlan

Za sve te duše
same i zaboravljene
daleke, a prisutne,
One koje vole i mole
i to ne umeju i koje bole.
Kojih ima i nema,
koje su sa svima, a bez njih,
sa sobom i bez sebe.
I dole i gore,
i iznad zemlje i blizu ispod nje,
i koje dišu
ili to pokušavaju,
ili ne čine,
ili to znati ne umeju.

Za nas koji gledamo i čekamo
volimo uvek previše, ponekad premalo,
Ne mrzimo, a opraštamo.
Za tebe, mene i njih,
pozitivu i negativu
jezu, strah i bol.

Za oproštaj rodu i semenu
za voćku, vodu i tkivo,
za sve milo i ne,

i što jeste i ne mora biti.
I ne zaboravi!
Nipošto, nikada, ni za tren!
Pomoli se, i ne zaboravi
mene!

Znak

Ista pitanja lome uvek
Demoni, iste talase šalju
slamaju ih o moje obale.
Istom se silinom oprah
ojačan u inat njima
postojim dok oluja šiba.

Kroz kristal jesen sija
u proleća sred koje suštinu gubi,
a znam i za olujnu zimu
i predele hladne, zar ne?

Čuje se poneki krik i nestvaran smeh
čoveka koji nije svestan sebe
ni života ovog ako postoji
samo tren od njega.

Neko stoji usana od kamena
sa mislima u galopu.

Etra prijatan zvuk
boji idilu
iskvarenu i skladnu
nasuprot današnjem danu.

Uvek ću naći razlog
hiljaditi put do sada
jer želim ono što nemam,
nemam ono što snivam.

Verujem u svoju religiju
i ovi redovi su deo nje,
i svaki napor nije,
i svaki tren jeste.

Toliko toga još ima
i znam da postojiš, da postojim
i ništa mi ne preostaje.

I ovde i tamo

U misao pretvoriti se
u jave realnosti san
i negativu samleti do praha
koji definitivno odvlači dušu.

Uzima je
i neda je
nikome i nikada.

Sačuvati bljesak u snu,
otovriti usnule oči,
probuditi rastrzane želje
ne zaboraviti sve što je vredno
i smisla ima.

Onome pred čime sklapaš oči
postaviti bedem
da svoju bedu zadrži za sebe.

Nikako ne stati i ne odustati,
shvatiti mesto i vreme
čiji svedok ti jesi,
i ne dozvoliti da osmeh ti ukrade
bez stida u nepovrat.

Dok ti prekidaju misli,
galamom ti ruše stečeni mir
dok ti odmora i spokoja ne hteše dati
i kad ga poput života
telo i duša zovu.

Ne kloni!

Duhom svojim pobedi,
misli svoje oslobodi!
Sumorno nebo isceli
i preporodi
se sam!

I jeste da nikoga nema
i da mnogo toga i nije,
možda i biti neće
ne mora ni biti.

I da li to znači da ćeš i tada biti
istinski srećan?

Smej se za sebe
i svoj svet
i nekoga koga voliš
i kome je stalo.

Dan i noć se ponove,
i noć i dan mogu da odu
beskrajno kao da nisu bili tu.

Sve si probao,
i probaćeš još,
sve je samo početak.

Ti znaš ko si i nije važno šta misle,
ti znaš ko nisi, i jeste važno to,
i srce moje još uvek mirno kuca,
u sebi još uvek mogu da nađem mir.

Gledam nekakva lica
što ih niko svoj ne želi
što prljavu iskra lažnih pravila kriju
i niko ne želi da im uputi reč,
i da ih vidi
jer ne postoje,
a pretvaranju svom su pustili konce
i iskidali ih lažima svojim.

Gledam, a ne želim da gledam
jer ih se gadim
i ne želim da ih vidim,
niti da znam
da su tu,
i da budem uz njih.

Grmi u daljini
a nekad i u meni
potajno i tiho
i kiša plače
kao nekad i ja,
ali za to ti dati
oproštaj neću ja.

**U PLAMENU
LAVIRINTA SRBIJE**

Sve ove godine

Sebično vreme
povređivanja i omalovažavanja je,
nemilosti poniženja,
laži i degradacije,
osmeha koji to nisu
ovoga vremena,
čuda, preokreta i napretka.

Samozvanih ljudi
od proste misli sazdanih
i iskrivljene svesti,
ljubomorom zadojenih
koja peče duboko
osušena srdašca
koja ni to nisu.
Ljubomore koja trese
snažnije od sveke groznice
neizlečivih struktura
pohlepe i zaslepljenosti
neizvesnosti svoje veličine
koja svoju suprotnost predstavlja.
Limita vidika
sputanih svetova i prostora
samoga straha
pred stvarnošću.

Nekakvih ustaljenih, običnih utemeljenja
ljudi kojih nema
velikim krstom se nose i ponose.

Takozvanih,
što druge sa podsmehom prate o dočekuju,
iza ramena dvorce srama i blama
svojim prstima uspešno grade
i dvojakim očima promatraju
smehom iskrivljenog lica.
Krv iz očnjaka im natapa
predugačku izraslinu
kojom pokušavaju reći
nekakvu reč
veliki i moćni.
Novcem sebe mere kao i tebe,
i istu tugu sanjega hoće da speru,
i misle da znaju i umeju
bolje.
Nedodirljivi,
dok im akcenti
smrde iz šupe i rupe
koju nikada zaboraviti neće.
Tako su veliki, nadmeni i jaki.

Lavirint

Volim da otvorim oči
sopstvene,
ne više same
i sebi odredim put,
tok.

Odmorim sebe i sve,
tebe
sopstvene misli
toku mirnih struja,
dubine tople
i čiste prozirne visine,
vrline.
I svetlosti.

Novog grada i sveta
bez svega onoga što odvlači misli
umara snagu.
Jedan pokušaj nalik svetlu.
Gazi i lomi,
ruši i slama,
guši i muči,
seče i peče,
istinski, tek da uništi preti-
surovi vek.

Toliko jada i predela bez obala
nekakvog polja
naspram lakoće mira
koji sve lepo stvara.

Toliko mraka može da bude
uprkos dobru zdravog pogleda,
padova kakve upoznati možeš
dok nečiji smeh cinizma
ujeda.

Nigde da vidiš,
a vidiš sve,
svugde da stigneš,
a nigde glavu da promoliš.

Izvan ramova
okrutnih
koje si skovao olovnim tkanjem
potpune greške
i otvor nađeš
i naprslinu u njemu,
i kao kap vode
otploviš
tajnim Božjim strujama
izlaz za sebe pronađeš.

Dok sve se trudi
da slomi ti otpor,
i svet se budi
da sruši ti sve.

Uvek horizont svetlosti postoji
da umiri
oči krvavog bljeska
mučene
kolora nalik krvi,
uvidele i videle propasti
koje je načinio vek.

Daleko od nemira mogu da stanem
i osetim predah
izuzetan i potreban.

Daleko od svega
voleo bih da ostanem
i postanem
i ne opterećujem sebe
kompletnog tebe.

I samo ponekad želim,
ali dovoljno
da budem i ostanem tu
i život svoj posvetim.

Ja jesam razlog
i jesam i nisam
dovoljan,
i sve ovo slučajno nije
i na viteški kodeks,
sam ponosan,
i takvu pravdu,
ma šta ona značila,
a jeste ono što nije-

i biće ono što hoće,
i daće ono šta treba.
A nagrada
jeste po sebi sama.

Posmatram likove razne
i svašta se videti može,
i muka da umori dušu,
i oku iskra da se iskrade.

Sudbine od koje ostaješ bez daha
priče koje utapaju reči
i bol veći,
i veći od postojećeg
bez kraja istinskog,
i veći od tvog,
i gori,
dublji
i kao tvoj.
I jeziviji,
strašniji,
hladniji,
realniji,
pravi,
potpun
isti,
shvaćen.

Potpuno neprihvaćen,
neprikladno protumačen,
i viđen,
sročćen,
neviđen,

doživljen,
izmišljen,
besmislen i tragičan,
komičan,
izbrisiv,
nevidljiv,
pritajen,
skriven,
razbijen,
oteran,
potpuno sklonjen,
slomljen,
nestao i nepostojeći.
Volim da nekada budem sam
i usamljen,
i tada pronašem svoj mir
i nije me briga
hoćeš li shvatiti to.

I jesi li svestan
da postoje ljudi
koji misle
brže od drugih
i imaju više života
i nisu kao ti,
nisu poput svih.

Ne kajem se više ni za šta
i zbog čega bi me bilo stid
kad te vidim ko si,
a nisi čak ni to.

Mirno posmatram
sve te takozvane ljude
što misle da to jesu
ili bi hteli biti,
a nikada neće
niti mogu.

Malo je pravih
istinskih i jakih
kompletnih,
izuzetnih,
svesnih
sebe i drugih
svih.

Tebi, koji si ispod a visoko nad zemljom

Trebaš mi kao san!
Borim se ovde
sa vremenom kojeg se gadim,
bez tebe.

Pamtim tvoj lik,
osećam da te nema,
pamtim samog sebe
u naručju nepoznatog
dok si ćutao,
dok sam ćutao.

Otplesali su krvavu igru
rađanja i umiranja
i ponovnog.

Bog mi je poslao deo tebe
da nadomesti i zameni te.
I jesi sada tu
uz mene, u meni.

Niko nas nije pitao
i danas me niko ne pita.

Po tankoj žici
sigurne misli hodaju.

In memoriam D. B. P. (1976-1983)

Moram li ja?

Oprostiti neoprostivo
izdržati neizdrživo?
Istrajati, postati i ostati,
svemu se nasmejati bez sarkazma
koji ledi dušu
i pokazati blagost
naklon i poštovanje?

Preskočiti stepenik posrtanja
koji provaliji lice grli
i bezdanu srce mije
lakim korakom
tegom sveta otežan,
aveta i veka koji ostavlja bez daha i reči.

Ponekad sa biserom
u očima tople boje i vrele hladnoće
u mirne spokojom ispunjene preokrenem ih,
i dok sumorni ruše sebe i sve
olovni teret svoj
ti na osmeh krvavim klinom kače,
sledi svoju svetlu vodilju
i nečijih pravih reči se seti
koje blješte i podsećaju u mraku
i svetlost koja tminu potire i guši,
satire do dna i beskraja i natrag
uvek onda i sada.

Za buduće vreme
večnost i vekove sve,
svetove prostranstva bez kraja i granica
koje želim i volim,
koje sanjam
jer njima pripadam.

Pogledati u prošlost
sa istim doživljajem
kao da je nema,
ili je potpuno drugačija i stvarna
postojeća, i nije to.

Postoji li?

Šta nekada uraditi
i koje pitanje postaviti?
I da li uopšte vredi
se truditi i pitati
tok reči otpočeti?
Ima li smisla
u svemu učestvovati
i osvrnuti se
biti
slomljen
povređen
i nem
ostati takav?

Posmatrati sve te biljke
od lažnih vrednosti satkane
sramnom rukom vođenje,
i teškim prašnjavim
plaštom nad nama natkrivenim
koji nemir unosi,
budi one prodane sluge
da mi dušu kopljima love,
sluge što ni sami
svesni nisu kome se
vode i mole.

Carstvo moje
granitom obgrljeno
zapljuskuju morima
neljudskog zla.
Čekaju me
na mestu gde sam najslabiji
i ne znaju da cene i poštuju
sveta i neba.
Dok se ispravnim izdancima
naroda,
prodaju i odaju.
Ne reći,
već napisati stih
i tako mirom
odagnati strah
olakšati san.

Ja nemam šta da izgubim
jer je nestalo gotovo sve
i dobrom mogu da se smešim
ili na olovnom dnu ostanem.

Nisam sam

Pretvorio sam sumnju u mirnu reku
nemir u beskrajni mir.
Sve senke oko mene
u svetlosnu nit.

Sklonio sam obrise zavisti,
smaknuo stene sa umorne duše,
oslobodio telo i duh
i uspeo sam.

Novi
do juče nestvarni svet živim!

Sve niti sastavio,
sebe opustio i smirio, strasti sve.

Korake vekove načinio
u prkos veku i svim nadama lošim.
uspeo sam, sam,
a nisam više sam.

Otuđen

Prave su stope negde drugde
i tim stopama gazimo mi,
hodamo stazama
zacrtnim i drugačijim
sistemima
dalekim i nekim nerazumnim
shvatljivim a ipak ne,
bar ne svima, zar ne?

Prave stope želim
i njima hodim.
Stvarno im se molim
posvećujem se
potpuno i svesno
bezrezervno,
i briga me nije
šta ćeš reći ti.
I nije mi stalo
da im vidiš trag
i šta ćeš misliti
i podneti to.

Jesam odabrao
svoj put
i nisam znao
šta sve on nosi

donosi,
i šta je tu je,
ja idem dalje
još jače i snažnije
do početka
i svega što volim
i zaslužujem.
Zahvalnost pružam svima
koji su tu
sve ove godine,
a razumeju sve
kada ne kažem ni jednu reč
i iscrtavaju znak koji govori dovoljno
sa kojim nisam nimalo sam.

Veliki dar

Život koji živim
donosi dobitak
mnogo veći od njegove suprotnosti
koju ne možeš
ni da zamisliš
shvatiš i dokučiš

toliko toga.

Reči su premalene
siguran nisam
ne bi ti poželeo
od srca

tebe radi.

Sve tinja

Za mene postoji
samo jedna svetinja
slamali su je, lagali su je,
izbledeo sam je.

Za mene još uvek predstavljaš
svetinju pravu.

Da li postojiš?
Jesam li još uvek tu
kao što sam nekada bio?

I jeste da nekad strpljenja nemam
ova pravila uzimaju dušu najboljima,
dobro to znaš.

Možda sam odavno
prešao svaku crtu.
Možda to više i nisam ja
koliko puta sam se samo promenio.

Hoću, ali ne mogu da zalutam.

Ne želim da odem od tebe,
ne želim da odeš i ti.
Još uvek nije kasno
a sve se sklapa da bude tako.

Osim tebe
niko me nikada nije pitao
apsolutno verovao,
niko saslušao
shvatio jednu reč.

I dalje ćutim,
a rekao bih toliko toga,
možda ne smem ni to,
još uvek sam istinski
prepušten sebi
i pored tebe
potpuno sam.

Započinjem novo dugo sanjanje
poglavlje!
Budi pored mojih misli!

Poput prozirnog oblaka

Samo nastavi dalje,
nisi stao ni kad si pao
na oblaka dno
od magle sazdanog
sve izmaglice.

Raširi ruke
i ne obaziri se!
Vrati se
sopstvenom sebi!

Ostani, budi uvek tu
vreme je drugačije
i ništa više nije isto
slično
nepostojeće
nebitno.

Skoči sa oblaka
i zagrlj mesec!
Okreni se suncu
kojega još nema,
ili se sklonilo
iza oblaka
koji plače
kapima jednog života

kojega nema,
a u meni jeste.

Samo jedan tren
menjam sve,
momenat kojeg nema
dok čekam ga upotno.

Sanjam
Molim se.
Staklenim pogledom
srcem koje stežem
rukama sopstvenim.

Znam da nade ima
da nije uništeno sve
kasno prekasno.

Sve ove godine
kao trenuci
da se ne ponove
više ne.

Zamišljam novi dan
budnih očiju sanjam,
a tako bih utonuo
nestao
snu u zagrljaj
kojeg nema.

Bože

Samo jednu misao čuvaj,
jedan put
svet.
Jedno srce
dušu i telo
zaštiti,
i sačuvao si dve.

Samo tebi se molim
da mi snage
za buduće vreme
daš
i zaboravu me nikada
preпустiti ne daš.

Samo ti znaš sve,
znaš me

bljesak, bliskost, uspon.

Oči mi svetle!
Rukom dodirujem drveni krst.

Samo jednu misao Čuvaj se,
jedan put
svet.

Jedno srce
dušu i telo
zaštiti,
i sačuvao si dve.

**POKUŠAJ ŽIVOTA
U NEPRISTOJNOM VREMENU**

Litice

Sve svoje vidike
sklopi ima talase
dok struje kosmičkim etrom
i ovozemaljskim
oblakom magle koju videti ne možeš
da ti oči ne preplavi
crveni plašt
borbe što snagu ti daje,
nadanja koje ti put iscertava,
odlučnosti
kojoj mira ne daš.

Uklopi struje
koje izviru i ponovo
uviru jedna za drugom
smenjuju se poput kiše i sunca
što istoj slici
naličje i lice
istine i laži
predstavljaju.

Dubokom moru
talasima što plove i plave
sve što stvarao jesi.

Pronađi trenutak
mesto za tebe
za sebe, zasve.

Ne prepusti već zaopčni,
ne odustaj već nastavi
nesvakidašnjim korakom.
Ni sam svoj
kraj ne prepoznaješ
nit mu je početak poznat
kad litice strme
zaseku ti čelo
i njihov obris ti zagreje dah,
putnikov korak ne ostavlja sam.

Generacija

Živim drugačije
na nekoliko strana
ispred tebe
druže generacije moje,
koju ne osećam.
Nikad je imao nisam
ona nije imala mene.

Misli su mi bile daleko
uzori van ovih okvira
tradicija nove tradicije
bez nje
i bez tebe, i svih.

I volim što ne voliš,
i prepuštam se onome što nikada shvatiti nećeš,
a meni od života više znači.

Oči mi jesu budne sanjale
telo uspravno spavalo.

Samo sam jedno želeo,
o jednom maštao.
Neke stvari bih i promenio,
oko sebe štit postavio
da sam znao i imao sa kim
i tu promene nema.

Bilo je fascinantnih detalja
koje doživeti nećeš.

Ponekad poželim na tren
da budem
običan, ustaljen, svakodnevan,
jednostavan,
ali samo na tren.

Možda bih bar tad bio sretniji
i mogao da predahnem.
Sada dok živiš jedan život
svaki čas i dan
i ne znam da li vratima zavisti pružiti ruke
ili meni da zavidiš.

Neću.
To nisam ja
mane tog sveta
me stižu i prljaju.

Više te i ne prepoznajem,
ti mene izgleda da.
Jesam li još uvek deo tebe?
Ili nisam ni bio
nikada
ikada?

Gde sam se sakrio?

Moj put je bio prepreka
predug.

Otišao sam, otisnuo se
samoću u zagrljaj.

Da li me se još sećaš?
Jesam li ipak deo tebe?

Brojke kao godine.
Zamislim se poput mudraca starca.
Pitanja,
odgovori!
Odgovori mi!

Ja nemam.

Maločas

Nije dovoljno reći vulkan,
u erupciji svojoj punoj
se dogodilo
meni,
u meni.

Nikakva bura
prask i plameni led
se desio nije
u čas
maločas.

Svega je mnogo većeg
stvarnijeg realnijeg,
dubljeg dok
istini lice nije
silama koje paraju kožu.

Duboko u sebi osećam
duboko u meni ne osećam
vidim
pravim se da ne.

Trpim i čekam kraj.

Za vremena bez granica

Imao sam uzor,
pokajao se nikada nisam
kada su me odbacili i blatili,
i imam ga sada.

Imao sam put
kojim hodam uspravan.
Smer nikada menjati neću,
put je još uvek tu.

Sve prečice
ulice presretačice,
ćorsokaci tuđi,
staze slepe
ne interesuju me.
Ja znam kuda idem,
šta jesam video.
Željama svojim poznajem stub,
sa kim sam i gde odlazim.
Srećan sam
svidelo se tebi ili ne.

Ne postoji sila
koja bi promenila to.
Nema razloga za drugačije
da ruši sve građeno tako dugo

u štam sam utkao sve svoje unutrašnje biće,
pronašao izlaz
lavirinta bez kraja
sopstvene duše
i mog, samo mog najdubljeg sveta
kompletnog svemira njegovog,
najviših visina i najljepših daljina.
Ono srećno što sam tamo otkrio
više nikada napustio ne bih
kroz sve vekove i svetove
nikada, nikada, nikada...

Kraj vas

Kad ploviš i lutaš
dok zveri krstare pored tebe
zube im kristalne vidiš
ranu ti sečivom seku.

Jednom kad isplivaš
osetiš topli zagrljaj svetlosnih snopova
dok pijavice vuku dole,
shvataš.

Možeš da umiriš pogledom
uzburkano more
i njegove vojnike.

Svevišnji, toliko toga ti mogu reći,
a ti sve već znaš.

Ja više nemam

Ja više nemam
poverenja u tebe.
Ja sada zaista
nemam poverenja
u vas,
ja istinski i kompletno
nemam poverenja
u tebe.

Nemam.
Ne.
Za sada i za konačni kraj.
Nemam.

Ti

Da mi uništiš sve
pretiš,
to pokušavaš
uporno danima već
pretiš
i ne znam kome se svetiš.

Talasi kojima toneš
više nisu
ono mirno more
puno vere
daljina sin koja me vuče za sobom
peščanom dnu.
Tebi se odupirem
bez reči,
i uzdah mi samo ostaje.
Reka u oku
srca nemir
prsta drhtaj.

Ti se zapravo
iza proklete maske kriješ
bezuspešne varke neukosti i primitivizma
koji sa sobom povlači.

Ti si ono što ne bih
birao i pozeleo
ni u najgorem snu svoje smrti,
i da je sreće da nikada nisam
upoznao tebe.

Nisam poput tebe

Jedinstven pogled drugi svet
smisao i doživljaj,
oko koje doseže dalje,
duh koji spoznaje više.

Svetlost koju korz ram od inja
nazireš,
čudiš se nestvarno,
vrelina koja greje
osećaj spoznati ne umeš.

U meni niti,
jače od čelika
spoznaju vremena veka
stežu
čvrstom odlukom
novog stremljenja
usnulo jezero bude.

Naći, stati, dosegnuti,
iznova krenuti, uvideti,
realnom toku se prikloniti,
sebe ne izbrisati,
na ličnom putu ne odustati
sve barijere izbledeti
sa sudbinom se izboriti
promeniti sve.

Tišini se pomoliti
da čuva senku i lik,
u belini noći
tami dana
realnosti snova
mašti jave.

Mečije misli da ne preseku put,
posebne da mu potporu daju
samoći da da na prag života
ne smogne snage
i korakom ostavi trag.
Sloboda same sebe da se rastereti.
Nikada da ne zažališ,
sve da pamtiš
oblaku pripadnosti se prepustiš.

Srb i ja

Uzdah
pravo slavlje
duša da zaplače
pitanja znak
pravoslavlje,
jedna misao sustiže drugu
nemirni vir
bestvo,
prijatelj u njoj bez koga ne mogu.
Ne želim.
Ikona.

Srbija.

Pamti

Ove trenutke samo ikona pamti
ja bih ih izbrisao sve

samo ona izna mene čuva sve
tim zvonima okrećem se.

Isuse Hriste,
podari mi sve,
vrati mi sve!

Jedan

U milion
dva i tri
samo si jedini
potpuni.

Put
kao izbor
kao hvala
kao substitut
za sve
i sve.

Poseban
i neverovatniji od verovatnoće,
veći od svakog sna.

Substitut za sve,
i sve.

Mogu ti učiniti dobro

Mogu ti reći samo za dobro
jer nije jedino što poznajem
i pokazati vedro
jer kapima dah poznajem.

Otvoriti svet
nepreglednih polja
i sfera.
Pomaka pomeraja i ustupaka
kapijom lakšom od sveta
i težom od nemara,
jednim potezom sklopiti krug
koji blista i sivilu se predaje.

Mogu ti ukazati na znak
i na nečiji osmeh,
toplina istinsku,
neverovatnu,
nesvakidašnju,
po nečemu zasluženu
u potpunosti.

Mogu i ne moram,
ali to radim.
I sada dok zapisujem
činim ti dobro.

Godine

Sve su one
ko dani što dolaze
kao noći što prolaze.
Iste,
same sebi nalik.

U jednome krugu
koji ne opstaje.
Postojećem nizu
kraja što nema
satkane su sve.

Godine
zaboraviti ih hoćeš,
poželeti ih možeš,
ulepšati ih smeš,
pokloniti ih nećeš
na trenutak
jedan tren.

Ja moram da pobedim

Svu tu silinu stalnih udara
oluju bez smisla što umara
pritisak za vek.

Ja moram
da izdržim sve pogane jezike
slabosti ljudske vrste
svakoliku zavist i očaj
nepotrebnu ljubomoru.

Ja moram
da budem samo ono što jesam
i sklonim se u kraj poput skrovišta.
I kao da je sve bilo
kao što jeste i nije,
da izmislim sve
i ne napustim se
ne napustim sve
i tebe
kojii prepoznaješ da na tebe mislim.

Da nastavim
i složim sve kockice od leda i meda
koji ih prekriva,
i sve lepo što sam naučio da sačuvam,

poverenje da produžim,
suncu da dam ono što sam jesam uzeo.

Ja moram
da poštujem i vladam,
verujem
čuvam.

Kroz vreme ne lutam
stazu rukama utabam.
Ovu ipak smešnu realnost
shvatim i prihvatim,
nas nagradim.

Postojim, pobedim.
Zahvalan za jedan kraj i početa
suzom kažnjen
i smeškom darivan,
od bola do spokoja
i dna do trona,
iluzije do stvarnosti
zaboravljenog i zapamćenog.

Stih premali jeste
za dimenziju srca.
Najlepše u njemu stoji
na početku i na kraju

odabran i spašen.

Previše

Nemoj više da me lomiš
dok su mi kosti i tetive
slomljene odavno
i jedva se cimaju.

Nemoj da mi dušu
izvlačiš i razvlačiš
jer pokušavam
da se potpuno rastavljen
sastavim.

Pomalo umoran od novih početaka
starih poznatih krajeva,
cepan i mrvljen.
Pokušavam da ostanem
jak i pozitivan
kakav jesam.

Nemoj više da me lomiš.
Ovo telo može svašta da podnese
za ime Boga,
i zbog njega.

Isuviše stvari nove crte
irezuju na obrazu
i život koji ovde to nije.

Takav ne želim
ni tebi, prijatelju,
ako postojiš.
Ni tebi, neprijatelju
mada te ne poznajem.

Hoću da traje čudnovati život
otuđenog emotivnog usamljenika
koji jedri na hladnom vetru
ledenog okeana
uz spasonosne delfine koji mi ispisuju trag.

Bio

Sam i prognan
hladnih ruku i injem milovan,
jezivom daljinom privučen
opijen i snen,
budan i uspavan
viđeno neviđen.

Ocrnjen i slomljen,
tamom potapšan
jak, prejak i slab.
Veliki i previše mali,
otišao i vratio se.
Duboko i suštinski
paralelama plovio
miljama stran.
Blizak njemu više nego tebi,
posmatran i vođen,
čuvan i sačuvan
upućen i spašen,
tvojom rukom vođen.

Nadjačao zlo,
bez straha stao i pogledao
sve te tobože ljude.

Bogu tvorcu i pravom prijatelju okrenuo,
zamolio i izdržao,
dugom putu ivice video,
napor podneo.
Slavu srca i dobrote pridobio
na početak vratio,
oka i osmeha čistog svanuo,
promenio,
definitivno uspeo.

Da

Sve te mizerne stvari
neće pokolebati
da mirno stojim pred vama
sobom i Bogom.

Ne obazirem se na sve
što me vuče ka mrazu,
i više me neće dotaći
niti me injem nesreće leđiti.

Svetlosti svetionika
okrenut sam.
Uzalud talasi zapljuskuju
sa svih prljavih obala
da ugroze sve neće.
Zaklinjem se!

Uzalud

Razbijate mi
mir i nemir
jedno i drugo.
Uplićete
zaplićete
lomite
ukrštenim tegom
što dna nema.

Naklon

Stihovi prošlosti
stihovi prošli
rime sa krajem
misli izvan horizonta
naklon za prisutno sve
moj sopstveni sav.

Jedan osmeh
odmena
potsećanje
reč
naklon
zaborav
sećanje.

**ISUSE,
VIDIŠ LI IM LICE I NALIČJE?**

Iza ramena

Dok mi govoriš
iza ramena
cinizmu se odaješ, udaješ.
Ti, nakazo, bez pravog oblika
ljudske vrste
koji si se okomio.

Jeste.
Upravo tebi govorim,
tebi se obraćam,
strukturno fekalna, tužna spodobo,
ne treba ni da postojiš.

Neka te svevišnji nepravednog nagradi
i spas ti da.

Možeš samo da sanjaš
svoju kičmu i spustiš svoju glavu,
uposliš kolena.

Prijatelju, tvorče (naizgled samo vek)

Ponekad mi samo trebaš
ponekad mi treba smao malo strpljenja.
Kadkad mi je i tišina najbolji drug,
ali uvek si mi potreban ti.

I kad je dan prelep
i ja ga ne porazim,
sagrađeno porušim,
shvatim kad grešim,
nanovo tišini se vratim,
znam da mi uvek trebaš ti.

Dok gledam lica
čujem glasove koje ne želim
dok se okreću
svoje senke pokreću
znam da mi uvek trebaš ti.

Sati prolaze
kazaljke ovog vremena
odvratnog, nehumanog
beleže novi krug.
Trag u kosi ostavlja snažne linije
zgaženih želja i dubokih nada.

Želja me jedna nosi, vodi,
drži me jako uz ovaj put
nalik sidru opstanka
postojanja.
I jeste moj odgovor
životu.

Gubio veru nisam
ni kada sam je video u zagrljaju
daljine.

Ni kad su tmine
zarile svoje kandže u mene.
Tebe vodilju bog mi je dao
zaslužnom sluzi za dug put.
Njemu i tebi zahvalan jesam.

Magija srca vere i nade
novoga života živoga sna
jeste to sidro bez kojeg sam lutao
potpuno sam olovnim brodom,
tmurnim dnom
aždaja tmina
ne znam im broj.

Ne želim tuđi život
borim se za sebe i svoj,
a vođu imam
i ne lutam, ne plutam.

Pogledaj smrti i životu u oči ako smeš
i hrabrost ne sakriješ.
Video sam dalje od tebe
mnoge opake konjice,
poražene ostavio iza sebe.
I ožiljak, i žig
svetog borca je tu
pristuan,
iz utrobe planine ponikao,
u srcu ja njenu lavu nosim.

Dok dišem i čekam,
kao prokleti prognani ratnik,
poslednji božji sud
mirno i smerno,
savesti svojoj ja jesam najbolji drug.

Inje jave

Boli me sve
za te, za sve
zbog sebe,
zbog tebe.
Života u ovoj zemlji
busenu od korova.
Pun mi je kofer svega,
puca mi isti
dok mi se srce kida
na strane sve,
dok gorim u mrazu naših života
koji ne postoje
karikaturu svoju predstavljaju.

Ako izgubim

Ako izgubim te,
sva moja energija nestaje,
sva volja prestaje, nestaje
i tuga u srcu mom
realan san postaje,
dnevna mora,
istina koja to ne sme biti.

Nikada
ne želim da izgubim te
dekadama koje pristižu
i ne prolaze.

Umirem

*(priča u stihu šarenog sna, permanentnih ustupaka
i života koji to nije)*

Umirem sebe radi,
postoji li još jedan pokušaj?
Klebam se,
brišem sve
poput talasa
koji ostavlja nevidljivo vidljiv trag.

Umirem jer sve gledam,
vidim sve ono što nisam hteo,
i nisam smeo,

srce mi razdire crv.

Sati bez kraja

Treptaj ćutanja
njene tišine
poput ograde od laži,
a treba reći,
ukazati
skloniti
samleti
do nestajanja
nalik čestici
manjoj od praha.

I mnoga od naše dece
za koju živimo,
bolesni članovi još bolesnijeg društva
će postati.
Osvrnite se samo!

Svi ovi sati,
dani koji noći zapravo predstavljaju,
noći bistrije od učmalosti,
svetlosti osečnčene sivim velom
koja prekriva
pokrove života pokraj nas.

I nije važno kuda
i nije bitno gde.

Četiri nivoa krhkih maski

Neljudskost, hladnoća i led
samoživost i osećaja nedostatak
samo na sebe misli.

Podsmeh ispred tebe,
smeh iza.

Naglabanja, teorije
visoko, nisko, primitivno, ruralno,
palanke duh
sakriti se ne može,
zaboraviti.

Harmonika svira ispod štofa
moderne strukture.
Vi ste mali bogovi,
veliki bogovi.
Vi ste
kraljevi koji moraju biti razgolićeni.

Posmatrao sam vas
kako ponizno gledate i u redu čekate,
bojeći se strepeći
od mlade reči,
moćnije od nas.

Zakrpe duboke sa strane
popuniti, ispuniti
striče se tepko naporno.
Kad ti dodaju, odrade sve
razvezi, dovezi, usluži.

Kajmak smo, krem i šlag.

Godina kidanja i posvećenosti
sneg ulici prevoz nudi
nije vam bilo važno,
bitno.

Četiri nivoa maski.
Nahrani, prinesi, donesi,
učini, uradi, završi.
Crne udovice odbijanja nema,
usedelice bez vilice,
lažni osmeh veštačkog bisera niz,
u kosi miris livade,
otrovne.

Poput oštrice žaoke osinje, bele
britve jezika
iza zida kamena vrata nož u leđa u potaji.
Došlo sve je do mene
zaborava nema.

Fensi poza, krečerska doza
zaboravljenog veka svet,
novi puni biznismen
alkohol je brat omiljeni.
Vaš život je siguran hod
po tankoj žici.

Biznismeni novi, vajni.
Dobrim novcem ispolirani
sve u zemlji u kojoj i krv naplaćuju.
Ozbiljnost, nadmenost, zamišjenost,
sa osmehom laganim,
na nivou.

Svi ste vi autoriteti
koji to nikada nećete postati.

Što jesi bolji, to jesi gori.

Vaša srca lošom bujicom plove,
izuzecima čast.

Samo jedan čovek,
jedan momenat.

Pesnika ste povredili, potcenili!
Probaj mi reći jednu reč.

Pogledom u tebi

Samo jednim pogledom
u tebi sam video sve.
Ono što nikada nisam hteo,
i sve što nisam smeo,
nije ni trebalo.

Treptajem oka sam pobrisao viđeno
sve.

Dovoljno nije bilo,
uništiti moglo nije
u prvi mah
ono što buja i budi se
neprestano.

Treptajem oka sam pobrisao viđeno
sve.

Treptajem i otkucajima.

Otkucajima...

Stih

Pre nego što mi napišu poslednji stih
želim da ugledam trag života
ono što nisam do sada
i što dugo nekada nije bilo tu prisutno.

Pre nego što se poigraju poslednji put
tuđe slabosti i sramote
skrivena, prekrivena,
želim da želim
da ih ne vidim
da ne postoje.

Još uvek ne želim poslednji stih,
još uvek želim nešto drugo
što jeste i biti mora.

Moram li čuti taj poslednji stih?
i zar je toliko vredan i velik
najsitniji, mizeran, nebitan.?

Napokon krstom darivan

Sreo sam svetlost na dalekom putu
sanjanu viziju
priželjkivanu iluziju
doživljenu stvarnost.

Pročitan, shvaćen, propraćen,
Božjom rukom vođen,
novim svetom preporođen.
Zdravom snagom uspostavljen.

Crkvi predodređen,
pravoslavljem zadojen,
krstom darivan.

Tobom obogaćen
svetom dobrih misli nagrađen.
jakom voljom usađen
snagom junaka prosvećen.

Svetom dobrih misli nagrađen.

Potpuno

Sam srce smirio
umirio
lakoću vratio
svojih misli.

Najveća želja dobila je svoj smisao.

Vratio sam sebi snagu
volju i veru.

Koračam ovim ulicama,
putevima dok čekam svoj.
Gospode, spasioče,
čuvaru!

Volim

Tišini da pišem
kada tok mojih reči ne prepoznaješ,
ili se pretvaraš samo
da razumeti ne umeš.

Kad preskočim ograde
sve realne i fiktivne,
prepreke i zidove
i zaboravim na sve.

Ja imam svoje razloge
za sve postojanje.

Volim u tišini da dišem,
slobodne misli raširim
svoju slobodu oklobodim,
sa tobom govorim,
željan mira
predivne tišine
dok melodije prijatan ton
kao zaleđe misli
jastuk mi bude.

U tišini je suština.

BELEŠKA O AUTORU

Milan B. Popović, 1976. Pesnik. Kritičar dnevnih novina „Blic“ (Srbija), „Dan“ (Crna gora) i „Fokus“ (BiH), kolumnista dnevnih novina „Pravda“, saradnik magazina „Rocks“, „Novi magazin“, „Nocturne“, „Time out“ i drugih štampanih i web redakcija. Živi u Beogradu.

Bibliografija:

Molitva tetoviranog srca, zbirka pesama („Narodna knjiga/Alfa“ 2006.)

Vreme brutalnih dobronamernika, zbirka pesama („Narodna knjiga/Alfa“ 2006.)

Oka da ne ispustim dah, zbirka pesama („Narodna knjiga/Alfa“ 2007.)

Na kori integralnog hleba i olovci, zbirka pesama („Narodna knjiga/Alfa“ 2011.)

Diskografija:

CD muzička kompilacija pesama Rock/Metal bendova sa stihovima Milana B. Popovića - Vreme brutalnih dobronamernika (Autorsko izdanje, Milan B. Popović, 2010.)

Direktan kontakt sa autorom:

E-mail: kulturaurbanih@yahoo.com

www.molitvatetoviranogsrca.com

SADRŽAJ

KREATIVNIM HORIZONTOM SVETLOSTI TOPIM IVICAMA DEKADENCIJE URAMLJENO DRUŠTVO

Treptaja huk	11
Hladan kao dlan	13
Čuješ li otkucaje?	14
Još jedna prilika	16
Karikature	18
Rekvijema ton	20
Ispod kože	22
Misli	24
Nadomesti	26
Knjiga stihova	28
Izuzetan svet	29
Smisao u besmislu	32
Slomiću vam srca kamena	33
Sanjar	35
Obala ostrva	36
Isuse	37
Nekad i sad	38
Tebi dugujem sve	39
Verujem tišini	41
Putevi sna	43
Razlog daje smisao	46
Dlan uz dlan	48
Znak	50
I ovde i tamo	52

U PLAMENU LAVIRINTA SRBIJE

Sve ove godine	59
Lavirint	61
Tebi, koji si ispod a visoko nad zemljom	67
Moram li ja?	69
Postoji li?	71
Nisam sam	73
Otuđen	74
Veliki dar	76
Sve tinja	77
Poput prozirnog oblaka	79
Bože	81

POKUŠAJ ŽIVOTA U NEPRISTOJNOM VREMENU

Litice	87
Generacija	89
Malošas	92
Za vremena bez granica	93
Kraj vas	95
Ja više nemam	96
Ti	97
Nisam poput tebe	99
Srb i ja	101
Pamti	102
Jedan	103
Mogu ti učiniti dobro	104
Godine	105
Ja moram da pobedim	106
Previše	108
Bio	110
Da	112
Uzalud	113
Naklon	114

ISUSE, VIDIŠ LI IM LICE I NALIČJE?

Iza ramena	119
Prijatelju, tvorče (naizgled samo vek)	120
Inje jave	123
Ako izgubim	124
Umirem	125
Sati bez kraja	126
Četiri nivoa krhkih maski	127
Pogledom u tebi	130
Stih	131
Napokon krstom darivan	132
Potpuno	133
Volim	134
Beleška o autoru	135

Milan B. Popović
MOLITVA TETOVIRANOG SRCA
Prvi deo trilogije „Bolji od svog života“
2012.

Izdaje
NARODNA KNJIGA
Beograd, Šafarikova 11

Za izdavača
Snežana Mijović

Lektor
Milesa Popović

ISBN 978-86-331-2720-2

Tiraž
300 primeraka

Štampa
GRAFOPLAST PLUS – Užice

CIP – Каталогизacija u publikaciji
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

POPOVIĆ, Milan B.

Molitva tetoviranog srca: prvi deo trilogije „Bolji od svog života“ / Milan B. Popović; Milan B. Popović (Ilustracije i fotografije Jakša Vlahović) – Beograd : Narodna knjiga – Alfa, 2012. (Užice Grafoplast plus) – str; 21 cm – (Biblioteka Savremeni Srpski pisci / (Narodna knjiga –Alfa)

Tiraž 300 – Beleška o autoru, str. 135

ISBN 978-86-331-2720-2

COBISS.SR-ID 12913812